

O instituție
„bine-plătitoare”

În orașul nostru cu multe instituții de stat și particulare, unii din funcționarii ce-și dau obolul muncii ca toți ceilalți, n-au a se plânga că munca nu li este răsplătită din belșug, mai ales în vremurile prin care trecem. Iar alții — Doamne, mulți la număr! — se istovesc din greu, își irosesc gândurile cum ar putea să mai îndulcească mizeria unei slujbe cu răspundere! Și nădejdea lor se îndreaptă tot la îndepărtata zi de mâine.

Dreptatea este și ea curioasă, de multe ori, cu acești mulți chemați ai datoriei, rămași totuși în umbră.

Prefectura județului nostru n-are a se plânga nici de nevoii, nici de necazuri, și unii din funcționarii ei nu vor umbla nici goi și nici flămânzi. Nu vor îndura căldurile năbușitoare ale orașului, ci ațierea și răcoarea din jurul unei mănăstiri sau murmurul valurilor mării. Munca li-i bine răsplătită. Câteva cifre vor lămurii totul: un domn „funcționar-superior” al prefecturii noastre primește o leafă bugetară de 198.000 lei pe an, ceiace revine la 16.500 lei lunar. Ei bine, nu-i de ajuns atât! Căci onorata instituție îi mai acordă încă 136.386 lei pe an sub formă de ajutor familial, diurne pentru deplasare și plată orelor suplimentare ceince face adică încă o leafă de 11.360 lei pe lună. N-avem nimic de spus asupra acestor bugetare pentru munca prestată. Dar acele diurne și mai ales acele „ore suplimentare” (peste 30.000 lei pe an) le primește oare funcționarii oricărei instituții? Dacă mi-ai răfăli la un dascăl dela țară sau dela oraș — de curs primar sau secundar — și l-ai întreba ce spese de deplasare în interes de serviciu a primit (un fost inspector-primar din localitate știu că-i dator și azi depe urma deplasărilor) și cât a primit dela orele suplimentare, când el lucrează atât cu școlarii, în afară de program sunt sigur că ar da din umeri uimindu-se și el de-o asemenea întrebare. Ce ajutor familiar îndestulător a primit vechiul dascăl din Piatra-N., sau vreun alt funcționar „mai puțin superior” dintr-o instituție a orașului nostru? Cite burse sau acordat studenților, între devar săraci, ai orașului Piatra din fondurile instituției despre care vorbim?

Și atunci, cu rate cetitor necăjit ori în parte mulțumit de ziua de azi întreabă-te dacă se mai poate tolera ca banul strâns din munca chibzuită a contribuabililor nemteni, să-l împartă cu atita dărmăcie prefectura „bineplătitoare” a județului nostru!

L. REVENT
profesor secundar

Citiți și răspândiți

Ziarul AVÂNTUL

singurul ziar românesc independent din județul Neamț, serapropose în întregime de Profesori secundari din localitate.

Abonații sunt rugați să achita abonamentul pe anul 1931 din viață? Lumină în viața

LA PUȘCĂRIE CU EI!

Rămâi mut de indignare și din întreg vocabularul, nu-ți vin la îndemână decât cuvinte de scârba și dispreț atunci când întâmplarea te pune în fața nerușinării cu care au procedat acei cari, în baza mandatelor electivă — stoarse prin minciună și demagogie — au făcut, din avutul public, obiectul lacomelor lor pofti.

La prefectura județului nostru, sub președinția eroului de tristă memorie, Gh. Mareș, s-a furat ca în cedru... sau nu, — cer ertare pentru expresia de mai sus — s-a luat cu ordonanțe și forme legale în toată regula, sume fabuloase.

Voi cita pentru edificarea cetățenilor noștri, cari sunt tot odată și cetățeni contribuabili, platnici răbdători și chinuți, câteva sume, care reprezintă totalul retribuțiilor cu care a fost hrănit acest bugetar Gh. Mareș, fost președinte al delegației județene sub regimul național țărănist.

Conform bugetului județului Neamț, pe 1930, președintele deleg. jud. trebuia să fie renumerat, pentru atribuțiile sale cu suma de lei 17.780 lunar, adică 213.630 lei anual. — Asupra acestei sume nu ar fi nimic de spus, căci fiecare om trebuie să fie plătit pentru serviciile prestate, afară doar dacă n-am încerca să facem o mică

comparație cu un profesor, magistrat, ofițer etc. ale căror lefuri variază între 6 până la maximum 15000 lunar.

Dar... mai deparie: fostul președinte al delegației județene, Gh. V. Mareș, având în vedere că banii publici se strâng din punga chinuților plugari sau muncitori și cum el era alesul democrat al acestor categorii sociale, s-a gândit că acei bani să se întoarcă la popor prin buzunarul său, și și-a însușit, dela 1 Ianuarie 1930 până la căderea din Sâmbăta Florilor a. c. sub formă de diurne întreținere, transport, cheltuieli de reprezentare, cheltuieli de deplasare, chirie, permis pe C. F. R. etc., etc., suma de lei 471.030 (patru sute 70 mii!) la care adăugându-se retribuția fixă de 213.630 lei, ne dă totalul de lei 684.390 (șase sute 80 mii!)

Aceasta este suma pe care ați plătit-o dvs. cetățeni cuminți muncitori, creduli — și mai presus de toate răbdători — pentru că în fruntea județului să stea cel mai inconștient, cel mai nedemn și cel mai șarlatan dintre toți demagogii național-țărăniști.

Cu aproape 700.000 lei ați plătit pe acela care la licitarea drepturilor de cărciumă a fixat tarif

pe acela care a recepționat de câte trei ori aceeași movilă de prundiș pe șosele, pe omul care transformase biroul prezidențial dela prefectură într-o tarabă cămătărească.

Eu îl dau în judecata opiniei publice deocamdată.

Justiția cea adevărată cred că nu va întârzia să-și facă datoria, căci altfel răbdarea noastră, a tuturor celor mulți și nevoiași, nu ar mai avea margini.

Să se prăbușească în întunericul, la care îi condamnă necinstea lor, toți acei nevrednici.

Să vină odată sancțiunile!

Să se știe că Puterea — exercitarea puterii — după care alcargă toți nepregătiții, implică sacrificii și nu crează posibilități de a-și mări, pe căi necinstite, veniturile.

Deținătorul unui mandat politic este slujbașul mîntuii care l-a ales, iar nu spoliatorul ei, cu aptitudini banditești, imprumutate din fanar.

Să se infunde pușcăriile cu ei, căci numai așa vom purifica administrația, societatea, și politica nismul din țara asta bună. Dacă nu sunt celule să li se dea drumul celor cari au furat un eu sau o bucăică de pâine și să se facă loc bugetarilor.

GH. HANGANU
Profesor

SUB ZODIA PORCULUI

Există o categorie de oameni, leri- cii, cari au mai mult noroc decât minte. Fiește această categorie face parte din bugetul statului — un fenomen nou care e o adevărată pacoste a țării noastre. Cunoștințele lor, pregătirea lor școlară, activitatea lor cu mult inferioară altora, slidează însă cealaltă lume, prin tupeul lor rar de a încasa diurne și ajutoare mai mari decât salariile bugetare. Atunci când țara e bântuită de o mizerie neagră, când statul e silit să taie crud în buget, desființând școli și lăsând pe drumuri mii de funcționari necăjiți, o categorie de oameni încasează sute de mii de lei.

Iată cazul lui Alex Tataru, șeful serviciului financiar din județul Neamț. Nu-l cunosc pe acest domn. Probabil nu e un far luminos al științei și nici n-a descoperit proful de pușcă! Dar

în schim este ilustru prin cifrele sumelor încasate ca diurne, ajutoare, băi etc. D-șă primește o leafă bugetară de 118.920 de lei ca șef contabil al județului și 36.000 anual ca contabil al serviciului drumurilor, deci cumular, la un loc 154.920 lei, ca și un profesor de liceu cu 5 gradații, cu peste 25 de ani de serviciu. Ce studii speciale și superioare are acest domn de are un salariu mai mare decât al unui profesor de liceu? Dar ajutoarele încasate pe anul

Citiți în pag. II-a

Lefuri, diurne, ore suplimentare, ajutoare, deplasări, etc... la Prefectura Jud. Neamț

1930? 20.000 de lei pentru băi și — culmea ironiei — plata de do- bănzi pentru ipoteca proprie! Fantastică e suma încasată pentru diurne, ore suplimentare, deplasare, etc... = 129.320!

Suma încasată în decursul fericitului an 1930 și până la 9 Aprilie a. c. Auziți, într-o singură zi, la 9 Aprilie — știți în ziua spartului târgului — a încasat frumoasa sumușoară de 42.000 lei!

Adevărat d-le Tataru că ai încasat timp de circa 15 luni suma de 304.240 de lei! Deci, aproape leafa unui profesor universitar! Bravo! Renunțăm dar și noi la toate titlurile universitare și cu ceva școli elementare de comerț, ajungem fericiti la prefectura județului Neamț!

AL. GRIGOROVICI
profesor secundar

INTERVIEW.

Într-un sat în fund. Vacanță. Vară.

— Ei, ce-ai mai făcut, vâlcu? N-ai scos nici o învățătură din to- lora cu porcul și celălalt. Ai auzit degeaba, lăsa-nu-și aici!

— Fac ce vreau. De ce crezi, așa de înverșunat? Nu știu cum răsună am- reat pentru tine?

— Eu băzâi că-ți grădimești și se- lești pe o câră a cămărașului.

— Vrei să măcar plătești și să mu- găni de una de alta? Că, tu e-ști un om cu minte și pe toată lumea. Noi suntem omule de țară, ce-ști? De ce te dădă pe mîntui, când oiaună? De ce ai țoane și lei. Și de ce nu poți suferi gîmle când căruș? Și ată de palatice noi- ni mai place? Nici frapă, nici ta- tăr, și adăta nu-și mai sunt pe- plăc. De! Tu te-ai făcut deșert! Dar eu una știu să lucrez, mea- sunt egal. Și dacă măcar mîntui- tuiul ai de ce-ști?

— Mă rog, tu ce ai de-a plăc? Mă rog, tu ce ai de-a plăc? Mă rog, tu ce ai de-a plăc?

— Stîngi în bucin pe care-ști te-nteg, ce-ști te-nteg? Eu am întes- năi bine țana vieții. Să-ți trîști și să scrii!

— Să nu mă gîdili pe nas ca- adăunat, că te lîtești cu palma.

— Da, dacă vrei să-ți rămă- urna palmei pe pielea adăunat.

— Tu ești o muscă rea.

— Nu-și mai rea decât unii că- rîmp. Mă ispit ste gândul să-misc- un roman, dar să-ți spun drept, a-și te muschim prea urate și ha- nile perșepi are viața voastră. M-am- interesat de la prietenele mele, cu- care am făcut cunoștință cole, pe- captor.

Am avut simfonie, m-au gîsit- toate gîlăni doamnele, erau încan- tate. Am pîrăsi și mîntui... Atunci- ai auzit te bădăra aceea, care te-și- țana să te gîdilești la un diapazon, care auna la, și-ai auzi de dîp.

Am fost la un muzicant. În- vine să rîd și acum. Eram pe

capul unui violoncel și mă uitam la omul, care umbra zmuncit și zînatc prin oada, se plesnă peste frunte și scria ca și mine, note pe portative... Am mers pe strune și alunecând, am băzâi cum m'ai- auzit adăunat în oala de pe sobă.

Cum am călătorit? N-am ascuns în adins în culăruț tău. Eu sunt un mizantrop, toțuși tu mi-ai plăcut cu povestea ta tristă. Îmi erai simpatice și mă gândeam să te recomand lar- veler micile să te păziască. De ce să te plangi? Voi adesea vă com- parați cu mustele, când vreți să vă scădeți prestigiul. Dar nu știți că noi vă iubim. Noi, mustele, suntem pline de iubire. Când se înșpăi- mîntă te-ți de voi, când zăcești, ca- dare galbene, când zmărcăe fe- temele voastre în negru și când te-ți- fîng, și vă părăsesc, noi atunci ne- lipim și vă sărutăm cu trempele noastre. Și de ne alungă, atunci- noi le piscăm pe rudele voastre iacome, care vin nu pentru voi, ci pentru averea voastră. Eu sunt o muscă atee. Nu cred în suflet, în povești... Sunt pozitivă... Sunt

Apărătorii școalei fără religi- une, se vor scuza poate punân- du-ne înainte progresele tech- nicei moderne și ale științelor aplicate. Dar cuvintele eclesias- tului își găsesc astăzi o deplină justificare: cu cât a progresat știința, cu atât s'a înmulțit du- rerea în lume!

Suntem oare în progres? Unii spun că nu. Ce tristă con- cluzie trage sociologul francez I. Bourdeau în al său: Bilanț asupra secolului al XIX: „In practică au devenit oameni mai buni? Poate că mai degrabă avem o substituie de viții și de virtuți și nu un progres a- devărat. Sensibilitatea noastră n-ar mai putea să îndure spec- tacolul torturilor și pedepselor care abia dispăruseră acum o sută de ani. Filantropia se răs- pîndește, iar caritatea în socie- tatea modernă devine un sport. Tolstoi își are partizanii săi, dar și Nietzsche care exaltă neîndu- rarea nu e lipsit de ucenici. Crimele și delicturile nu se im- pușinează de loc. Alcoolismul face crescînde pustiiri. Formele pasiunilor noastre, în viața pri- vată s'au îndulcit: dar trebuie să ne felițăm pentru această îndulcire, fără a putea să ne mîndrim cu un progres esențial.

— Iar la noi D-rul Paulian Em. Demetru, a declarat fără șfială: „Cultura ne-a făcut ego- iști și timpurile grele au accen- tuat această patimă. În vârtejul unei vieți, ce arde prea repede, nu ne gîndim decât la noi pentru a ne face viața cât mai plăcută. Cultura și civilizația au distrus morala”. Afirmație in- drăznească, nu-i așa? Dar însuși marele academician Emile Fa- guet nu preamărește cuceririle civilizației moderne când aruncă în lume următoarea îndrăznească măturisire. „Rezultă dar că civilizația poate că este o in- toarcere înapoi și că ea ne duce înspre barbaria într'altfel înfățișată și într'altfel îmbrăcată.

Poate că, luînd cu o mîna, ceiace-ți dă cu cealaltă și com- pensînd orice progres, printr'un pas înapoi și orice bun nou, printr'un rău nou, ea ne lasă veșnic în același punct.

continuare în pag. II-a

muști de tot soiul, sunt de acele bigote, muști lungi, proaste, și țîntări pustnici, care se retrag prin mlaștini și păduri, bondari care băzâe și nu fac nimic...

Noi vă cântăm și când dormiți... Am dus-o greu în palate tre- murînd mă ascundeam prin culele perdelelor, căci se suiau argati, să nu cumva să rămăe alde noi prin colțuri. Băzâiam ascuțit și mi- bă- team joc de nervii dumnealor. Am văzut multe sîn palate. Eu sunt crenicatul neamului meu. Învechea cronică găsesc multe fapte mari și isprăvi neauzite. Aveți și voi scriitori. Pe cei mari îi lăsați să moară, pe cei mici și de nimic îi ghituiți. Se vede că nu ești deprins cu fa- talitatea. Tu ai răsturnat multe gîn- duri, dar nu te-ai oprit la niciunul, astfel că, acum admiri înțelepciunea celui care a trăit veacuri neaptele.

Am văzut o muscă cu scop... Ca și în furmăc voi vedeți lipsă de scop. Iată eu am avut întinerat și s mai fericit decât tine.

continuare în pag. II-a

